

Onunla berabersen değişmeyeceksin. Çünkü değişecek bir şey kalmayacak. Aydınlandığında *kendin* olacaksın ama insanlar seni zaten tanıdıklarından bir daha tanımaya çalışmayacaklar. *Ben erdim* diyeni sadece diğer *ermişler* tanıyabilir, onların da ne kadar ve neye erdiği meçhul olsa gerek. İnsandan başka *tanrılaşma temayülü* gösteren var mı? Hayal görme temayülü olan? Bir yerden sonra kendi tanrılığına inanmak en kolay, *ben ölünce bütün bu dünyayla beraber herşey ve herkes ölecek. İnanmıyorsan ölümümü bekle.*

Belki de hayatın başından beri kimseye gösteremediğimiz bu uzaklık, bizi burada kendine mecbur ediyor.

Bir esas, bir sevgi, bir ravza, bir aşk.

Zihnimde hiç mesele yok, hayatın böyle günlerini ilginç buluyorum. Nasıl olacak da insanların beni benden gördüğünü anlayacaksın? Benimle konuşacak, benimle anlaşacaksın? Hayatımda hiç mesele yok, bunları çöremezsın.

Dün konuşurken *sınırsız ömrüm olsa kötülük yapardım* dedi, ben de düşündüm ve düşündüm, *sınırsız ömrüm olsa kötülükle uğraşmam*. Bunun sebebini bulamıyorum. Kötülük yapmadığımdan, asla kötü bir insan olmayacağımdan değil ama benim kafamda kötülük için bir sebep gerekir. Sebep bana (veya sevdiklerime) yapılmış haksızlığı düzeltmektir. Bu kadar *casus belli* bir adamım, kötülüğe sebep ararım. İyiliğe de aradığım çoktur, yani, neden durup dururken insanlara iyilik yapacağım ki? Bununla beraber insanların *iyilik* ve *kötülük* dediklerine, genel cevabımın *üşengeçlik* olduğunu görüyorum. Hayat beni yoruyor ve yorgunluk bizi burada durmaya meyyal bırakıyor. Her şey için sebep arayan modern zavallı.

Benim için *melek gibi adam* da diyen olur, *şeytanın cisimleşmiş hali* de. Bunun ikisi de değilim ama *ikisinin arasında bir yerde* de değilim, siyah ve beyaz arasındaki *gri* değilim, daha çok saydamım, şartların gerektirdiği gibi davranmaya ve mümkün mertebe ortalıkta bulunmamaya, egomla ve göbeğimle görünmemeye çalışırım. Bir hastalık da diyebilirsiniz buna, belki herkeste olan ama benim kaybettiğim, kaybettiğimin bile farkında olmadığım bir şey vardır belki ama orada değil, işte, *normal insanlar* gibi davranmak çok zor geliyor azizem.

Bu haldeyken bana *iyilik* ve *kötülük* hakkında sorduğunda *içimden kimseye kötülük yapmak* gelmiyor dedim. *İyilik yapmak geliyor mu?* O da pek gelmiyor. *Sonsuz zamanın olsa kötülük yapar mısın?* Hayır, neden yapayım ki, nasılsa bir takım fanilerle meşgulüm ve onlar da yazık, günleri bitince ölüp gidecekler.

Fani insanlara kötülük yapmanın ne anlamı olabilir? Faniliğin kendisi en büyük *kötülük* değil mi? O halde neden kendimi onlara adaleti ve ihsanı öğretmek için yorayım ki? Yorgunluk perspektifinden bakıyoruz. Yorgunluk hepimizi kutsuyor.